

andre udsalgssteder, kræver tilvirkningen i princippet autorisation.

Det er under forarbejdet til lovforslaget blevet påpeget, at de undtagelser fra autorisationsreglen, der fremgår af stk. 2 og stk. 3, ikke er tilstrækkelige. Efter ordlyden af stk. 1 og 3 skal f. eks. en slagter med to forretninger søge autorisation, hvis han i den ene forretning fremstiller leverpostej til forhandling også i den anden forretning. I sådanne og i andre lignende tilfælde, hvor tilvirkning af varer til afsætning uden for den pågældende detailforretning er af mindre omfang, kan hovedreglen føre til resultater, der ud fra en konkret bedømmelse er mindre rimelige. Bestemmelsen i stk. 4 tager sigte på at korrigere sådanne uønskede konsekvenser af reglerne.

Til § 32.

Hvad angår den enkelte tilvirkningsvirksomheds indretning og udstyr, må autorisationsmyndigheden kunne opstille vilkår, der kan afhænge af de lokaler m. v., som den enkelte virksomhed giver anledning til. Der tænkes i denne forbindelse både på tilvirkningens art og de ydre rammer, hvorunder produktionen foregår. Autorisation af en virksomhed bør ikke strande på, at der er nogle få om for lidt på en eller anden led. På den anden side er det klart, at en virksomhed ikke kan autoriseres, hvis grundlæggende hygiejniske krav ikke kan opfyldes.

Bestemmelsen i sidste led af § 32, stk. 1, har et forbillede i § 3, stk. 2, litra a) i bekendtgørelse nr. 414 af 21. august 1969 om dybfrosne levnedsmidler. Bestemmelsen har følgende ordlyd:

„a) Der skal udøves en bakteriologisk driftskontrol efter retningslinjer fastsat af indenrigsministeren. Sådant kontrol skal foregå på et af direktøren for statens levnedsmiddelinstitut autoriseret laboratorium. Råder virksomheden over eget laboratorium til bakteriologisk driftskontrol, kan kontrollen udføres på dette, for så vidt laboratoriet i henseende til indretning og drift kan autoriseres som foran nævnt. Resultaterne af den bakteriologiske kontrol skal være tilgængelige for de tilsynsførende myndigheder.“

Den svenske levnedsmiddellov har i § 29 en bestemmelse af følgende indhold: Kongen eller den myndighed, kongen bestemmer, kan foreskrive, at den, der driver erhverv med behandling af levnedsmidler, skal udøve en efter virksomhedens art tilpasset særlig kontrol med behandlingen.

Princippet om krav til egen kontrol vinder mere og mere udbredelse bl. a. i Sverige. Det er en klar forudsætning, at tilsynsmyndighederne har adgang til journaler o. l. over en sådan „egenkontrol“.

Det er tanken, at tilsynet med de fleste virksomheder skal varetages af personalet fra de kommunale levnedsmiddelkontroloenheder. Når der er særlig anledning dertil, bør en repræsentant for den centrale tilsynsmyndighed deltage i besøget på virksomheden. Når tilsynet gælder virksomheder, der tilvirker tilsætningsstoffer til levnedsmidler, bør formentlig en særlig sagkyndig med kemisk specialuddannelse fra statens levnedsmiddelinstitut eller landsdelslaboratorierne deltage i eller foretage tilsynet.

Hyppigheden af de periodiske tilsyn kan variere efter arten af de levnedsmidler (tilsætningsstoffer), der fremstilles, efter virksomhedens indretning og driftsform eller andre forhold, herunder mangler ved virksomhedens varer, fundet ved laboratoriemæssige undersøgelser.

De virksomheder, der efter den gældende lovgivning er undergivet en autorisationsordning, betaler en afgift, der i princippet skal dække udgifterne ved det tilsyn, der er etableret.

For de til eksport autoriserede kødvarer virksomheder skal herved dækkes udgift til lønning af dyrlæger og andet tilsynspersonale. Udgiften vil for større virksomheder i kontinuerlig drift være ret betydelig og for de mindste virksomheder ikke under 40.000 kr. på årsbasis. Staten afholder udgifterne i det forhold, hvori varerne faktisk eksporteres.

Virksomheder, der tilvirker dybfrosne levnedsmidler i henhold til autorisation fra ministeriet for forureningsbekæmpelse (statens levnedsmiddelinstitut) betaler for tiden en årlig afgift på 3.600,00 kr. Af dette beløb dækkes honorar til den dyrlæge, der har fået tilsynet overdraget, og som har pligt til at tilsø virksomheden 12-14 gange årlig.

Det har været overvejet at foreslå indført en autorisationsafgift i lighed med de ovennævnte afgifter for autorisation i medfør af dybfrostloven.

Under drøftelserne om lovforslaget er der fra hvervsside udtrykt betænkelighed ved en sådan afgift. Det er fremhævet, at det måtte være en forudsætning for indførelse af en autorisationsafgift, at afgiftens størrelse måtte fastsættes i forhold til omsætningen i de enkelte virksomheder og endvidere være afhængig af den grad af tilsyn, som den enkelte virksomhed faktisk skulle undergives. En sådan gradueret afgift vil være vanskelig at administrere. Der er yderligere peget på, at en tilsvarende afgift måtte pålægges importører af levnedsmidler, da en autorisationsafgift i modsat fald ville medføre ulige konkurrencevilkår mellem den indenlandske produktion af levnedsmidler og importerede levnedsmidler.